

RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving

Advies 75.802/16 van 2 april 2024 over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot vaststelling van het vergunningsstelsel van de inrichtingen voor berging van radioactief afval'

Op 4 maart 2024 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Binnenlandse Zaken verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot vaststelling van het vergunningsstelsel van de inrichtingen voor berging van radioactief afval'.

Het ontwerp is door de zestiende kamer onderzocht op 26 maart 2024. De kamer was samengesteld uit Pierre LEFRANC, wnd. kamervoorzitter, Toon MOONEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Lennart NIJS, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Tim CORTHAUT, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 2 april 2024.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt ertoe om een vergunningsstelsel voor de berging van radioactief afval vast te stellen.

In hoofdstuk I van het ontwerp worden een aantal definities bepaald, bovenop de definities die vervat zijn in artikel 2 van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 'houdende algemeen reglement op de bescherming van de bevolking, van de werknemers en het leefmilieu tegen het gevaar van de ioniserende stralingen' (hierna: ARBIS) (artikel 1), en wordt het toepassingsgebied van het te nemen besluit vastgesteld (artikel 2).

Het hoofdstuk II van het ontwerp omvat het vergunningsstelsel van de inrichtingen voor berging van radioactief afval. Afdeling I bevat algemene bepalingen (artikel 3) en de procedure voor het verkrijgen van een oprichtings- en exploitatievergunning (artikelen 4 en 5). Afdeling II regelt de bevestiging van de oprichtings- en exploitatievergunning (artikel 6) en de start van de inbedrijfstelling (artikel 7). Afdeling III heeft betrekking op de sluitingsfase en de overgang naar de controlefase (artikelen 8 en 9), alsook op de wijzigingen aan de oprichtings- en exploitatievergunning, zowel wat betreft wijzigingen aan de inrichting zelf (artikel 10) als aan de voorwaarden (artikel 11). Afdeling IV regelt de opheffing van de oprichtings- en exploitatievergunning (artikel 12).

Het hoofdstuk III bevat slotbepalingen. Zo wordt het ARBIS gewijzigd om een aantal bepalingen ervan met betrekking tot de vergunningsprocedure niet van toepassing te verklaren op de inrichtingen voor berging van radioactief afval (artikel 13). Artikel 14 voorziet in het schrappen van de retributie voor de afgifte van een vergunning voor de bergingsplaatsen voor radioactief afval in tabel 1 van de bijlage bij het koninklijk besluit van 27 oktober 2009 'tot bepaling van de bedragen en de betalingswijze van de retributies geheven met toepassing van de reglementering betreffende de bescherming tegen ioniserende straling', en voert een tabel 10 met specifieke retributies voor inrichtingen voor de berging van radioactief afval in. Artikel 15 brengt een terminologische wijziging aan in het koninklijk besluit van 30 november 2011 'houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties'. Artikel 16 bevat overgangsbepalingen.

De inwerkingtreding van het besluit is voorzien op de eerste dag van de maand die volgt op de bekendmaking ervan in het *Belgisch Staatsblad* (artikel 17).

OMVANG VAN HET ONDERZOEK

3.1. Wanneer de afdeling Wetgeving een advies gegeven heeft, heeft ze de bevoegdheid waarover ze krachtens de wet beschikt volledig uitgeoefend. Het komt haar daarom niet toe om zich opnieuw uit te spreken over al onderzochte bepalingen, ongeacht of ze herzien zijn om rekening te houden met de opmerkingen die in het eerste advies gemaakt zijn, dan wel ongewijzigd blijven.

Dat geldt niet wanneer in de tekst volledig nieuwe bepalingen worden ingevoegd waarvan de inhoud losstaat van de opmerkingen of voorstellen die in het eerste advies geformuleerd zijn, en evenmin wanneer na het eerste advies nieuwe juridische elementen opduiken die grond kunnen opleveren voor een nieuw onderzoek van de tekst door de afdeling Wetgeving.

3.2. In advies 60.811/3 van 8 februari 2017 heeft de Raad van State al geadviseerd over een ontwerp van koninklijk besluit 'tot vaststelling van het vergunningsstelsel van de inrichtingen voor berging van radioactief afval', waarvan verschillende bepalingen al dan niet in gewijzigde vorm ook in het thans om advies voorgelegde ontwerp worden hernomen. Met betrekking tot die bepalingen wordt dan ook in de eerste plaats verwezen naar dat advies.

RECHTSGROND

4. Voor het ontwerp kan rechtsgrond worden gevonden in de artikelen 3, 16, 17 en 30^{quater} van de wet van 15 april 1994 'betreffende de bescherming van de bevolking en van het leefmilieu tegen de uit ioniserende stralingen voortspruitende gevaren en betreffende het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle', alsook in de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Koning (artikel 108 van de Grondwet), in samenhang gelezen met artikel 15 van de voornoemde wet van 15 april 1994. Die bepalingen worden bijgevolg terecht vermeld in de aanhef.

4.1. Artikel 3 van de wet van 15 april 1994 bevat het geheel aan bevoegdheden dat werd toevertrouwd aan de Koning om voorwaarden op te leggen aan het gebruik van ioniserende stralingen in normale omstandigheden,⁴ en biedt een ruime rechtsgrond om verscheidene nucleaire veiligheidsvoorschriften vast te stellen,⁵ die nagenoeg elke maatregel omvat, behalve als ter zake een legaliteitsbeginsel geldt.⁶

4.2. Luidens artikel 15 van de wet van 15 april 1994 omvat de opdracht van het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle (hierna: het Agentschap), algemeen gesteld, de onderzoeken die dienstig zijn voor het omschrijven van alle exploitatievoorwaarden van de inrichtingen waarin ioniserende stralingen worden aangewend en tot het bestuderen van de veiligheid en de beveiliging van de inrichtingen waarin kernmateriaal of radioactieve stoffen worden aangewend of bewaard. Hoewel deze bepaling in de door de gemachtigde bezorgde rechtsgrondentabel niet wordt gekoppeld aan één of meer specifieke bepalingen van het ontwerpbesluit, kan worden vastgesteld dat het merendeel van de ontworpen bepalingen er minstens impliciet uitvoering aan geven (met name de artikelen 3 tot 12). Die artikelen vinden bijgevolg mede rechtsgrond in artikel 108 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 15 van de wet van 15 april 1994.

4.3. Artikel 16 van de wet van 15 april 1994 bepaalt dat de Koning de oprichtings- en exploitatievergunning verleent of weigert die de oprichting voorafgaat van elke inrichting waarin stoffen of apparaten die ioniserende stralingen kunnen uitzenden, aanwezig zijn. De Koning bepaalt de voorwaarden waaronder die vergunning wordt verleend, en kan die wijzigen gedurende de volledige levensduur van de inrichting, haar ontmanteling inbegrepen (paragraaf 1). Daarenboven wordt de Koning gemachtigd om de vergunning van de inrichting te bevestigen, voorafgegaan door een gunstig opleveringsrapport van het Agentschap. De Koning kan de nadere regels daarvoor bepalen (paragraaf 2). Tot slot machtigt artikel 16, § 3, van de wet van 15 april 1994 de Koning om de vergunning te schorsen of in te trekken, op grond van een advies van het Agentschap. Artikel 17 van de wet van 15 april 1994 machtigt de Koning om, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de nadere regelen voor de toepassing van artikel 16 te bepalen.

De artikelen 16 en 17 van de wet van 15 april 1994 strekken de artikelen 3 tot 13 van het ontwerp mede tot rechtsgrond.

4.4. Artikel 30^{quater} van de wet van 15 april 1994 stipuleert dat de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, kan bepalen dat retributies worden geheven ten bate van het Agentschap ter gelegenheid van onder andere een aanvraag tot het bekomen van een vergunning. Deze bepaling strekt artikel 14 van het ontwerp tot rechtsgrond.

5. In het licht van artikel 22 van de Grondwet moet niettemin voorbehoud worden gemaakt met betrekking tot de vraag of die bepalingen voldoende rechtsgrond kunnen bieden voor artikel 4, § 1, 1, van het ontwerp, in de mate dat dit artikel betrekking heeft op de verwerking van persoonsgegevens.

5.1. Artikel 4, § 1, 1, van het ontwerp schrijft met name voor dat de namen en voornamen van de bestuurders en de naam en voornaam van het hoofd van de inrichting in de vergunningsaanvraag worden opgenomen.

5.2. Doordat artikel 22 van de Grondwet aan de bevoegde wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om vast te stellen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan het recht op eerbiediging van het privéleven, waarborgt het aan elke burger dat geen enkele inmenging in dat recht kan plaatsvinden dan krachtens regels die zijn aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering. Een delegatie aan een andere macht is evenwel niet in strijd met het wettelijkheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de "essentiële elementen" voorafgaandelijk door de wetgever vastgesteld zijn.⁷

Bijgevolg moeten de ‘essentiële elementen’ van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. In dat verband is de afdeling Wetgeving van oordeel dat ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, de volgende elementen in beginsel ‘essentiële elementen’ uitmaken: 1°) de categorie van verwerkte gegevens; 2°) de categorie van betrokken personen; 3°) de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4°) de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5°) de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.⁸

5.3. De artikelen 16 en 17 van de wet van 15 april 1994, waarin rechtsgrond voor artikel 4 van het ontwerp wordt gezocht, bevatten geen machtiging in verband met het verwerken van persoonsgegevens, en regelen evenmin de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens. Het verdient aanbeveling om bij de eerstvolgende gelegenheid de wet van 15 april 1994 aan te vullen met de essentiële elementen van de door die wet vereiste verwerkingen van persoonsgegevens, zoals de sinds het aannemen van die wet ontwikkelde adviespraktijk en rechtspraak dat vereisen.⁹

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 1

6. Artikel 3, § 2, 2°, van het ontwerp bepaalt dat de dosisbeperking die toe te schrijven is aan de berging tot aan de opheffing van de oprichtings- en uitbatingsvergunning niet meer mag bedragen dan “0,3 mSv/jaar voor een representatief persoon.”

Artikel 1, 12°, van het ontwerp definieert ‘een representatief persoon’ als “een persoon die blootstaat aan een dosis die representatief is voor die van de meest aan straling blootgestelde personen van de bevolking, met uitsluiting van personen met extreme of zeldzame gewoonten”.

De formulering “de meest aan straling blootgestelde personen van de bevolking, met uitsluiting van personen met extreme of zeldzame gewoonten” komt weliswaar overeen met de definitie in artikel 4, punt 89, van richtlijn 2013/59/Euratom,¹⁰ maar de draagwijdte ervan is rechtsonzeker en dient te worden verduidelijkt in het verslag aan de Koning.

Artikel 3

7. Overeenkomstig artikel 3, § 3, derde lid, van het ontwerp neemt het Agentschap een beslissing binnen een termijn van dertig kalenderdagen vanaf de ontvangst van de aanvraag voor overdracht, “desgevallend vanaf de ontvangst van het advies van NIRAS”. Daarover bevraagd, verduidelijkte de gemachtigde:

“Na herlezing moet vastgesteld worden dat de passage: ‘desgevallend vanaf de ontvangst van het advies van NIRAS’ moet geschrapt worden in de tekst, het standpunt van NIRAS is immers reeds gevoegd bij de aanvraag voor overdracht.”

Daarmee kan worden ingestemd.

Artikel 11

8. De zin “Het Agentschap en de Wetenschappelijke Raad handelen ten aanzien van de betrokken exploitant overeenkomstig artikel 7, § 4 en § 5.” dient te worden gecorrigeerd. Er lijkt veeleer te moeten worden verwezen naar artikel 8, § 1, van het ontwerp, waarbij de stellers van het ontwerp desgevallend de relevante leden van die bepaling moeten specificeren.

Artikel 14

9. Artikel 14 van het ontwerp heft de retributie voor de aanvraag van een oprichtings— of exploitatievergunning voor bergingsplaatsen voor radioactief afval op, en voorziet in retributies voor de administratieve behandeling, het onderzoek en de verwerking van een dossier ter gelegenheid van een aanvraag tot wijziging van: een exploitatie- en oprichtingsvergunning van een inrichting voor berging van radioactief afval, een aanvraag tot vergunning tot overgang tot de sluitingsfase van een inrichting of één van zijn installaties van een inrichting voor berging van radioactief afval, en een aanvraag tot opheffing van de oprichtings- en exploitatievergunning van een inrichting voor berging van radioactief afval.

9.1. Ter wille van de rechtszekerheid verdient het aanbeveling om, in lijn met de al bestaande tabellen in de bijlage bij het koninklijk besluit van 27 oktober 2009, de retributieplichtige aan te duiden.

9.2. Bovendien wordt eraan herinnerd dat een retributie een geldelijke vergoeding moet zijn van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige,¹¹ individueel beschouwd, en een louter vergoedend karakter moet hebben, zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is.¹² Als die redelijke verhouding ontbreekt verliest de retributie haar vergoedend karakter en wordt zij van fiscale aard.

Gelet op het ontbreken van een volledig overzicht van de concrete berekening, dient de Raad van State, afdeling Wetgeving, op dit punt een voorbehoud te maken. Bij een eventuele betwisting in rechte zal de evenredige verhouding en dus het vergoedend karakter van de retributie moeten kunnen worden aangetoond. Om twijfel over de aard ervan weg te nemen en betwistingen te vermijden, zou een verantwoording voor de concrete bedragen aan de hand van een beredeneerde berekening in het verslag aan de Koning een nuttig element kunnen zijn.

9.3. In het verslag aan de Koning wordt het volgende overwogen met betrekking tot deze retributies:

“De retributies gekoppeld aan de vergunningsaanvraag worden geschrapt, want de administratieve kosten die verbonden zijn aan de behandeling van de vergunningsaanvraag zijn gedekt door de jaarlijkse heffingen die vastgelegd zijn in de wet van 15 april 1994. De retributies gekoppeld aan een wijziging aan de inrichting blijven echter behouden.”

Daarbij dienen de hiernavolgende overwegingen uit advies 60.811/3 in herinnering te worden gebracht:

“Artikel 22.2 van het ontwerp strekt ertoe in het koninklijk besluit van 27 oktober 2009 de verwijzing naar de berging van radioactief afval te schrappen uit tabel 1 van de bijlage. Die bepaling is terecht, gelet op het feit dat de oprichtings- en exploitatievergunning niet langer volgens het koninklijk besluit van 20 juli 2001 wordt toegekend. Dat neemt niet weg dat de vraag rijst of dan, gelet op het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, op basis van artikel 30^{quater} van de wet van 15 april 1994 niet moet worden voorzien in een retributie voor die oprichtings- en exploitatievergunning en eventuele wijzigingen ervan. Volgens de gemachtigde is dat niet het geval, op grond van de volgende overweging:

‘Gelet op artikel 30bis/1 § 3 van de FANC-wet wordt er geen retributie voorzien voor de aanvraag van de oprichtings- en exploitatievergunning. De kosten verbonden aan de analyse van de aanvraag worden geacht inbegrepen te zijn in de heffing.’

Zelfs al zou kunnen worden aanvaard dat de jaarlijkse heffingen die de NIRAS betaalt op grond van artikel 30bis/1, § 3, van de wet van 15 april 1994 ook de administratiekosten dek[ken] van de oprichtings- en exploitatievergunning, moet worden vastgesteld dat de ontworpen regeling een algemene draagwijdte heeft en dat de NIRAS niet noodzakelijkerwijs de exploitant is. Zo wordt in artikel 5.1, 1., van het ontwerp uitdrukkelijk verwezen naar het geval dat de NIRAS niet de exploitant is. Alleszins ten aanzien van die exploitanten gaat de door de gemachtigde aangehaalde verantwoording van het voormelde verschil in behandeling niet op.”

Nog afgezien van de reeds in advies 60.811/3 gemaakte opmerking, dient bovendien te worden vastgesteld dat er een discrepantie voorligt tussen de bewoording in het opschrift van tabel 10 (“een aanvraag tot wijziging van de vergunning”) en de hoger geciteerde passage uit het verslag aan de Koning enerzijds, en de formulering in de tabellen zelf anderzijds, waar gewag wordt gemaakt van respectievelijk “[d]e aanvraag tot exploitatie- en oprichtingsvergunning”, “[d]e aanvraag tot vergunning tot overgang tot de sluitingsfase” en “[d]e aanvraag tot opheffing van de oprichtings- en exploitatievergunning”. Ter wille van de rechtszekerheid moeten deze formuleringen op elkaar worden afgestemd.

Slotopmerking

10. Het ontwerp dient op wetgevingstechnisch¹³ en redactioneel¹⁴ vlak aan een bijkomend nazicht te worden onderworpen.

De griffier,
Wim Geurts

De voorzitter,
Pierre LEFRANC

Nota's

¹ Ter vergelijking, de gemiddelde blootstelling aan ioniserende straling in België wordt geschat op 4 mSv/jaar.

² De doelstelling en de inhoud van het veiligheidsrapport worden meer uitgebreid behandeld in het koninklijk besluit van 30 november 2011 houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties.

³ De exploitant kan er ook voor opteren om de goedkeuring van de oplevering uit te stellen tot een volledige installatie gebouwd is.

⁴ Toelichting bij het wetsvoorstel ‘betreffende de bescherming van de bevolking en van het leefmilieu tegen de uit ioniserende stralingen voortvloeiende gevaren en tot wijziging van de wet van 20 juli 1978 houdende geëigende beschikkingen teneinde de Internationale Organisatie voor Atoomenergie toe te laten inspectie— en verificatiewerkzaamheden door te voeren op Belgisch grondgebied’, Parl.St. Kamer, 1991-92, nr. 106/1, 8-9.

⁵ Adv.RvS 57.591/3 van 25 juni 2015 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 10 augustus 2015 'tot aanvulling van het koninklijk besluit van 30 november 2011 houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties met voorschriften betreffende de buitenbedrijfstelling van kerninstallaties', opm. 3.1. Zie ook: adv.RvS 50.241/3 van 11 oktober 2011 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 30 november 2011 'houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties', opm. 4; adv.RvS 63.962/1/V van 20 augustus 2018 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 9 oktober 2018 'tot aanvulling van het koninklijk besluit van 30 november 2011 houdende veiligheidsvoorschriften voor de kerninstallaties voor wat betreft de omzetting van de Europese richtlijn 2014/87/Euratom', opm. 3.1; adv.RvS 66.870/3 van 30 januari 2020 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 19 februari 2020 'tot aanvulling van het koninklijk besluit van 30 november 2011 houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties, voor wat betreft het ontwerp van bestaande reactoren, hun bescherming tegen natuurverschijnselen en diverse bijbehorende bepalingen', opm. 5.1.

⁶ Vgl.: adv.RvS 62.833/3 van 14 februari 2018 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 1 maart 2018 'tot vaststelling van het nucleair en radiologisch noodplan voor het Belgisch grondgebied', opm. 3.1 tot 3.5; adv.RvS 66.588/3 van 16 oktober 2019 over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 13 februari 2020 'betreffende de medische blootstellingen en blootstellingen bij niet-medische beeldvorming met medisch—radiologische uitrustingen', opm. 5.1.

⁷ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof: zie inzonderheid GwH 18 maart 2010, nr. 29/2010, B.16.1; GwH 20 februari 2020, nr. 27/2020, B.17.

⁸ Adv.RvS 68.936/AV van 7 april 2021 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 14 augustus 2021 'betreffende de maatregelen van bestuurlijke politie tijdens een epidemische noodsituatie', opmerking 101. Zie ook GwH 10 maart 2022, nr. 33/2022, B.13.1; GwH 22 september 2022, nr. 110/2022, B.11.2; GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.74.1; GwH 17 mei 2023, nr. 75/2023, B.55.2.1.

⁹ De wet van 15 april 1994 bevat weliswaar ad hoc enkele bepalingen voor de verwerking van persoonsgegevens in het kader van een aantal sectorale regelingen (zie in het bijzonder de artikelen 10*bis*, 25/5, 25/7 en 25/12), maar ook die regelingen lijken onvolledig in het licht van de in de vorige voetnoot aangehaalde adviezen en rechtspraak. Voor de meeste andere procedures in het kader van de wet van 15 april 1994 en haar uitvoeringsbesluiten ontbreekt elk kader voor de verwerking van persoonsgegevens, wat moet worden verholpen.

¹⁰ Richtlijn 2013/59/Euratom van de Raad van 5 december 2013 'tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming tegen de gevaren verbonden aan de blootstelling aan ioniserende straling, en houdende intrekking van de Richtlijnen 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom en 2003/122/Euratom'.

¹¹ Zie GwH 17 december 2003, nr. 164/2003, B.8.4.1.

¹² GwH 19 november 2015, nr. 162/2015, B.5.

¹³ De opschriften van de geciteerde wetgeving en de wetshistoriek dienen te worden nagekeken. Zie bijvoorbeeld in het dertiende lid van de aanhef de verwijzing naar de wet van 3 juni 2014 'houdende wijziging van artikel 179 van de wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980, wat de omzetting in het interne recht betreft van Richtlijn 2011/70/Euratom van de Raad van 19 juli 2011 tot vaststelling van een communautair kader voor een verantwoord en veilig beheer van verbruikte splijtstof en radioactief afval', alsook de wetshistoriek van het koninklijk besluit van 30 november 2011 'houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties' in artikel 15 van het ontwerp. Wat die laatste bepaling betreft moet bovendien worden opgemerkt dat artikel 2 van het koninklijk besluit van 30 november 2011 ook wordt gewijzigd door het parallel voor advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit 'tot aanvulling van het koninklijk besluit van 30 november 2011 houdende veiligheidsvoorschriften voor kerninstallaties voor wat betreft de inrichtingen voor berging van radioactief afval' (dossier 75.800/16). Naar gelang de volgorde waarin dat ontwerp en het voorliggende ontwerp worden aangenomen zal daarmee rekening moeten worden gehouden bij de vermelding van de wetsgeschiedenis. Er zou ook aandacht moeten worden besteed aan de indeling van de opsommingen; zo is het niet aanbevolen om binnen een met Arabische cijfers genummerde opsomming een nieuwe opsomming te starten die ook zo wordt genummerd, zoals in artikel 4, § 1, van het ontwerp, of leden op te nemen in de opsomming zoals in artikel 3, § 2.

¹⁴ Zo zou, bij wijze van voorbeeld, artikel 13 het best worden onderverdeeld in paragrafen, dient artikel 15 te worden gecorrigeerd ("In artikel 2 vervangen bij (...) en artikel 7.6, eerste lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2011 (...), worden in het derde lid (...)"). Ook zou de doorheen het ontwerp gebezigde term "kalenderdagen" beter worden vervangen door "dagen".